

Sygn. akt I ACa 289/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Joanna Walentkiewicz – Witkowska (spr.)

Sędziowie SA Wiesława Kuberska

del. SO Iwona Jamróż - Zdziubany

Protokolant sekretarz sądowy Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **Ochotniczej Straży Pożarnej w P.**

o wydanie nieruchomości i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 29 grudnia 2015 r. sygn. akt I C 576/15

oddala apelację.

Sygn. akt I ACa 289/16

UZASADNIENIE

Powód R. K. w pozwie wniesionym przeciwko Ochotniczej Straży Pożarnej w P. zażądał „zasądzenia egzekucji” pozwanej z nieruchomości oznaczonej numerem działki (...) oraz zasądzenia od pozwanej wynagrodzenia za bezumowne użytkowanie nieruchomości w okresie od 2000 do 2015 roku w kwocie 168 000 zł. W toku rozprawy w dniu 29 października 2015 roku sprecyzował, że domaga się wydania wskazanej nieruchomości.

Pozwana Ochotnicza Straż Pożarna w P. me uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie. Wskazała, że działka nr (...) stanowi jej własność, którą nabyła w drodze zasiedzenia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo, poprzedzając swe rozstrzygnięcie następującymi ustaleniami faktycznymi:

Postanowieniem z dnia 29 września 2000 r., wydanym w sprawie I Ns 1203/99 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim stwierdził, że Ochotnicza Straż Pożarna w P. nabyła przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku własność nieruchomości położonej w P., gmina S., o powierzchni 1,03 ha, oznaczonej w ewidencji gruntów numerami działek: 329/1, 329/2, 329/3 i 329/4, opisanej na mapie sporządzonej dnia 25.10.1999r. przez geodetę uprawnionego K. J.. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 20 października 2000 r.

W dniu 7 listopada 2001 r. Ochotnicza Straż Pożarna w P. złożyła wniosek o stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie własność nieruchomości, położonej w miejscowości P., oznaczonej numerami działek: 330/1, 331/6, 332/1, 333/1, 334/1 i 335/1. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że powyższe działki zostały przekazane przez społeczność P. na rzecz Ochotniczej Straży Pożarnej na początku lat pięćdziesiątych, w latach sześćdziesiątych zostały nieodpłatnie przekazane do użytkowania przez Kółko Rolnicze, które użytkowało je do końca lat osiemdziesiątych. Po tym okresie działki zostały zwrócone Straży Pożarnej.

W dniu 20 lutego 2002 r. R. K. wniósł o stwierdzenie, że nabył przez zasiedzenie nieruchomość położoną w miejscowości P., gmina S. oznaczoną nr 335, o powierzchni 0,18 ha. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że nabył nieruchomość na podstawie umowy sprzedaży z dnia 16 maja 1969 roku za kwotę 8 (...) zł.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2002 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim połączył obie sprawy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2004 r., wydanym w sprawie I Ns 1537/03 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim stwierdził, że: M. C. nabyła z dniem 1 stycznia 1985 r. przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w P., gmina S., o powierzchni 0,19 ha, oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...), B. L. i Z. K. nabyli z dniem 1 stycznia 1985 r. przez zasiedzenie po 1/2 części własność nieruchomości położonej w P., gmina S., o powierzchni 0,21 ha, oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...), R. K. nabył z dniem 1 stycznia 1985 r. przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w P., gmina S., o powierzchni 0,18 ha, oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...) oraz oddał wniosek w pozostałej części. Podstawą orzeczenia w zakresie nieruchomości oznaczonej numerem działki (...) było ustalenie, że R. K. kupił tę działkę w dniu 16.05.1969 r. od J. B. (1) na podstawie nieformalnej umowy, pobudował na niej domek letniskowy oraz płacił podatki od powierzchni 0,18 ha. W latach 60 -tych część działek, oznaczonych na mapie projektu podziału jako działki (...) zajęło Kółko Rolnicze, nie pytając właścicieli o zgodę. Zarejestrowało się w 1984 r. i wtedy chciało uregulować stan prawny nieruchomości. Ponieważ właściciele protestowali, K. odstąpiło od uwłaszczenia i zaprzestało użytkowania części działek, wiedząc że jest to teren sporny. Od 1985 r. Kółko oddawało stojący tam budynek w dzierżawę. Dzierżawcy korzystali wyłącznie z budynku. Za każdym razem byli uprzedzani, że teren jest sporny. Dopiero w 1998 lub 1999 r. na zebraniu K. przekazało teren OSP w P.. Nigdy wcześniej (...) nie korzystała z tych terenów i nie rościła sobie pretensji do działek. Obecnie budynek zajmowany kiedyś przez K. stoi pusty. Kółko nie istnieje od 1998 lub 1999 r.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd nie dał wiary zeznaniom R. K., że posiada faktycznie większą nieruchomość, niż działka oznaczona numerem (...) o powierzchni 0,18 ha. Stanowisko takie jest sprzeczne z zeznaniami świadków i wszystkich pozostałych uczestników, z treścią nieformalnych umów sprzedaży i zaświadczenia o opłacaniu podatków, gdzie figuruje powierzchnia 1800 m², ale przede wszystkim z pierwotnym wnioskiem uczestnika z dnia 20 lutego 2002 r., gdzie żądał on stwierdzenia zasiedzenia na swoją rzecz działki (...), o powierzchni 1800 m². Uwzględniając w całości pierwotny wniosek R. K. o stwierdzenie zasiedzenia działki (...), o powierzchni 0,18 ha, Sąd nie znalazł podstaw, aby stwierdzić zasiedzenie działki o powierzchni 0,35 ha, o bliżej niesprecyzowanych granicach. Ponadto dalszy pas gruntu stanowiący część działki (...) jest obecnie własnością OSP w P. i był objęty postępowaniem w sprawie sygn. akt I Ns 1203/99. R. K., kwestionując orzeczenie Sądu wydane w tamtym postępowaniu, którego nie był uczestnikiem, nie występował o jego wznowienie, a od daty z jaką (...) nabyła wówczas własność nieruchomości, nie minął jeszcze wymagany przepisami prawa 30 -letni okres posiadania.

Postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie I Ns 1537/03 uprawomocniło się w dniu 17 grudnia 2004 r.

R. K. wniósł o nadanie klauzuli wykonalności powyższemu rozstrzygnięciu, i postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 roku wniosek ten został oddalony.

Postanowieniem z dnia 28 września 2007 r., wydanym w sprawie I Ns 453/05 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w P., gmina S., oznaczonych w ewidencji gruntów

numerami działek: 329/2 o pow. 0,86 ha, stanowiącej własność Ochotniczej Straży Pożarnej w P., 331/4 o pow. 0,0591 ha, stanowiącej własność D. B., 332 o pow. 0,19 ha stanowiącej własność M. C., 333 o pow. 0,21 ha, stanowiącej własność Z. K. w 1/2 części i B. L. w 1/2 części, 334 o pow. 0,18 ha, stanowiącej własność G. i M. małż. K., 335 o pow. 0,18 ha stanowiącej własność R. K., w ten sposób, że granica przebiega według linii koloru czerwonego pomiędzy punktami 18 -1395, 18 -1396, 404, 18 -1161 na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę J. B. (2) z dnia 9 lutego 2007 r., która to mapa stanowi integralną część orzeczenia, przy czym granica ta jest zgodna z granicami wskazanymi w ewidencji gruntów (operat podstawowy nr 210/15/3/63). W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wskazał, że przebieg granicy jest zgodny z danymi z ewidencji i danymi przyjętymi do regulacji stanu prawnego w sprawach I Ns 1203/99 i I Ns 1537/03 oraz treścią ksiąg wieczystych, a tym samym nie zachodzi potrzeba regulacji powierzchni żadnej z działek objętych postępowaniem o rozgraniczenie. W związku z wieloma wnioskami i treścią roszczeń R. K., biegły geodeta kontrolnie obliczył powierzchnię działki nr (...), stwierdzając zgodność tej działki z danymi ujawnionymi w ewidencji gruntów, to jest powierzchnią 0,18 ha (kontrolna powierzchnia wyniosła 1811 m²) i treścią dobrowolnej umowy kupna - sprzedaży z dnia 16 maja 1969 roku. Wniosek R. K. o ustalenie granicy jego nieruchomości, aż przy drodze P. Tryb. S. był już zgłaszany w sprawie I Ns 1537/03 i nie został uwzględniony z powodów omówionych w uzasadnieniu orzeczenia.

Powyższe orzeczenie uprawomocniło się.

Ochotnicza Straż Pożarna w P. nie użytkowała i nie użytkuje nieruchomości oznaczonej we wniosku złożonym w sprawie I Ns 1537/03 numerami działek: 330/1, 331/6, 332/1, 333/1, (...) i 335/1. Nie kwestionowała również przebiegu granicy ustalonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 września 2007 r. wydanym w sprawie I Ns 453/05, której punkty graniczne zostały zastabilizowane betonowymi słupkami. Pomiędzy nieruchomością pozwaną, oznaczoną numerem działki (...), a nieruchomością powoda, oznaczoną numerem działki (...) nie ma ogrodzenia, ani innych urządzeń granicznych. Pozwana zamierza ogrodzić swoją nieruchomość od strony południowej zgodnie z ustaloną granicą. Na nieruchomości powoda znajdują się fragmenty ogrodzenia nieruchomości użytkowanej poprzednio przez Kółko Rolnicze. Teren pomiędzy pozostałością tego ogrodzenia, a nieruchomością pozwaną jest porośnięty wysoką trawą. Na nieruchomości pozwaną znajdują się budynki oraz plac do ćwiczeń.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za niezasadne. Wskazał, że powód domagał się nakazania pozwaną wydania mu nieruchomości, oznaczonej numerem działki (...), o powierzchni 0,18 ha, twierdząc, że nabył jej własność przez zasiedzenie. Oznaczenie granic tej nieruchomości na szkicu sporządzonym przez powoda w zestawieniu z mapami dostępnymi w załączonych aktach spraw: I Ns 1203/99 na karcie 12, I Ns 1537/03 na karcie 4, I Ns 453/05 na kartach 117 i 118 wskazuje, że nieruchomość stanowiąca przedmiot żądania obejmuje część działek nr (...) oraz część działki nr (...).

Sąd Okręgowy podkreślił w rozważaniach, że działki nr (...)/1 i nr 329/2 stanowią własność pozwaną, co zostało potwierdzone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 września 2000 r. w sprawie I Ns 1203/99. Wbrew przekonaniu powoda orzeczenie to jest ważne i wiąże nie tylko uczestnika postępowania i sąd, który je wydał, ale również sąd rozpoznający niniejszą sprawę oraz powoda (art. 365 § 1 k.p.c. w wz. z art. 13 § 2 k.p.c.). Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim rozpoznając sprawy oznaczone sygnaturami I Ns 1537/03 i I Ns 453/05 analizował zagadnienie zakresu posiadania przez powoda nieruchomości o powierzchni 0,18 ha objętej w posiadanie na podstawie nieformalnej umowy sprzedaży z dnia 16 maja 1969 roku, jednoznacznie stwierdzając, że odpowiada ona działce oznaczonej w ewidencji gruntów nr 335 i jest zgodna z danymi ujawnionymi w ewidencji gruntów.

Przebieg granicy między nieruchomościami, stanowiącymi własność stron został ustalony prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydanym w sprawie I Ns 453/05. Treść tego orzeczenia przesądza, że granica ta przebiega wzdłuż linii koloru czerwonego pomiędzy punktami granicznymi 18 - (...), 404 i 18 - (...), oznaczonymi na mapie sporządzonej w dniu 8.02.2007 r. poprzez geodetę uprawnionego J. B. (2) i jest zgodna z granicami wskazanymi w ewidencji gruntów. Nieruchomość stanowiąca własność powoda nie obejmuje zatem jakiegokolwiek części działek oznaczonych w ewidencji gruntów numerami 329/1 i 329/2.

Powództwo zostało przez Sąd Okręgowy uznane za niezasadne także w zakresie, w jakim obejmowało część nieruchomości powoda, oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...), znajdującej się kiedyś w użytkowaniu Kółka Rolniczego. Powód nie udowodnił, że pozwana włada tą częścią jego nieruchomości, jak również, że użytkowała ją w latach 2000 - 2015. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie stosownie do ogólnej reguły rozkładu dowodu określonej w art. 6 k.c. Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie, jak również z ustaleń stanowiących podstawę prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10.11.2004 r. w sprawie I Ns 1537/03 wynika, że pozwana nigdy nie korzystała z tej części nieruchomości powoda.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zarzucając wadliwe zastosowanie prawa materialnego i procesowego. Wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy i przekazanie jej do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji ewentualnie o zmianę wyroku. Apelacja zawiera także zarzut niezasadzenia na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji powód zarzucił niewyjaśnienie okoliczności faktycznych sprawy, istotnych dla rozstrzygnięcia poprzez pozbawienie go adwokata z urzędu, sprzeczność istotnych ustaleń sądu w z treścią materiału dowodowego, uchybienia procesowe w sprawie I Ns 1537/03 polegające na niewydaniu powodowi tytułu wykonawczego. Zdaniem powoda działka (...) jest działką numer (...), co potwierdza postanowienie wydane w sprawie I Ns 1537/1, które skarżący uważa za ważne, w przeciwieństwie do orzeczenia zapadłego w sprawie I Ns 1203/99 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, które takiego atrybutu nie posiada.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez powoda nie zawierała żadnych zarzutów, które zdołałyby podważyć prawidłowość zapadłego orzeczenia i podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Apelacja zawiera bardzo ogólnie sformułowane zarzuty, bez bliższego ich uzasadnienia.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego w zakresie odmowy ustanowienia dla powoda pełnomocnika z urzędu, wskazać trzeba, że postanowienie z dnia 29 lipca 2015 roku, oddalające wniosek powoda nie zostało poddane kontroli instancyjnej, mimo pouczenia o możliwości zaskarżenia decyzji sądu I instancji w drodze zażalenia. Postanowienie to uprawomocniło się, a wniosek nie był przez powoda ponowiony. Ocena stopnia skomplikowania sprawy nie może być przez Sąd Apelacyjny dokonana odmiennie od tej, jaką zaprezentował Sąd Okręgowy rozpoznając wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Sam powód wskazywał na wstępnym etapie procesu, że zasada roszczenia wynika z treści prawomocnych orzeczeń sądu, wydanych w innych postępowaniach. Jak się okazało w toku procesu powód dokonał gradacji „ważności” zapadłych orzeczeń, uznając moc wiążącą orzeczenia w sprawie I Ns 1537/03, a nie uznając tej mocy wobec orzeczenia w sprawie I Ns 1203/09.

Nie można zapominać, że Sąd orzekający w postępowaniu cywilnym nie jest bezwzględnie związany wnioskiem strony o ustanowienie dla niej adwokata lub radcy prawnego. W myśl art. 117 § 5 k.p.c. sąd uwzględnia taki wniosek, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny. W niektórych przypadkach nieprzyznanie fachowego pełnomocnika z urzędu - mimo spełnienia określonych warunków - może być kwalifikowane nawet, jako powodujące nieważność postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony jej praw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2006 r., II CSK 51/06, Monitor Prawniczy 2006 nr 13, s. 680). Dotyczy to jednak tylko sytuacji, gdy strona swoim zachowaniem wykazuje nieznaną reguł postępowania lub nieporadność, prowadzącą do tego, że przy faktycznym lub prawnym skomplikowaniu sprawy nie jest w stanie wykorzystać prawnych możliwości prawidłowego jej prowadzenia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2005 r., III CK 533/04, LEX nr 197647 oraz z dnia 25 maja 2005 r., I CK 773/04, LEX nr 180833). Co do zasady jednak odmowa ustanowienia dla strony adwokata z urzędu nie usprawiedliwia zarzutu nieważności postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony jej praw (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 102/98, OSNAPiUS 1999 nr 12, poz. 408; z dnia 12 września 2007 r., I CSK 199/07, LEX nr 461625; z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 564/07, LEX nr 424339 oraz z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 50/08, LEX nr 424321). Niniejsza sprawa nie była skomplikowana ani pod względem prawnym, ani pod względem faktycznym, bo jak wskazał sam powód zasada roszczenia została przez niego

wyprowadzona z treści prawomocnego orzeczenia zapadłego w innym postępowaniu. Powód w toku postępowania nie wykazywał nieznanomości zasad jego prowadzenia lub nieporadności. Z pomocy profesjonalnego pełnomocnika nie korzystała także strona pozwana.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd I instancji nie dokonał ustaleń sprzecznie z treścią orzeczenia, jakie zapadło w sprawie I Ns 1537/03, które zresztą powód, jako jedyne, uznaje za ważne.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy odwołał się do treści postanowień, jakie zapadły w sprawach I Ns 1203/99, I Ns 1537/03 i I Ns 453/05 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, a następnie z powołaniem na przepisy obowiązującego prawa wskazał, że treścią wszystkich trzech orzeczeń jest związany.

Działki nr (...) /1 i nr 329/2, do części których powód rości sobie prawa, stanowią ponad wszelką wątpliwość własność strony pozwanej, co zostało potwierdzone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 września 2000 r. w sprawie I Ns 1203/99. Wbrew przekonaniu powoda orzeczenie to jest ważne i wiąże nie tylko uczestnika postępowania i sąd, który je wydał, ale również sądy rozpoznające niniejszą sprawę (art. 365 § 1 k.p.c. w wz. z art. 13 § 2 k.p.c.). Jak trafnie podkreślił Sąd meriti, odwołując się do dorobku judykatury, prawomocne orzeczenie stwierdzające nabycie własności przez zasiedzenie staje się skuteczne wobec wszystkich. To, że postanowienie w tej sprawie nie ma uzasadnienia nie oznacza, wbrew przeświadczeniu powoda, że ma ono inną moc wiążącą w obrocie prawnym, niż postanowienie w sprawie I Ns 1537/03. Powód nie był uczestnikiem postępowania w sprawie I Ns 1203/99, ale nigdy też nie występował o jego wznowienie.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, rozpoznając sprawy oznaczone sygnaturami I Ns 1537/03 i I Ns 453/05 zanalizował zakres posiadania przez powoda nieruchomości o powierzchni 0,18 ha objętej w posiadanie na podstawie nieformalnej umowy sprzedaży z dnia 16 maja 1969 roku, jednoznacznie stwierdzając, że odpowiada on działce oznaczonej w ewidencji gruntów nr 335 i jest zgodny z danymi ujawnionymi w ewidencji gruntów. W sprawie I Ns 1537/03, w której zapadło orzeczenie uznawane przez powoda za ważne, wniosek R. K., by stwierdzić zasiedzenie działki o powierzchni 0,35 ha nie został uwzględniony. Powód nabył bowiem prawa do działki (...) o powierzchni 0,18 ha.

Treść prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, wydanego w sprawie I Ns 453/05 przesądza, że granica między nieruchomościami, stanowiącymi własność stron przebiega wzdłuż linii koloru czerwonego pomiędzy punktami granicznymi 18 - (...), 404 i 18 - (...), oznaczonymi na mapie sporządzonej w dniu 8 lutego 2007 roku przez geodetę uprawnionego J. B. (2) i jest zgodna z granicami wskazanymi w ewidencji gruntów. Nieruchomość stanowiąca własność powoda nie obejmuje zatem w jakiegokolwiek części działek oznaczonych w ewidencji gruntów numerami 329/1 i 329/2.

Z treści opinii wydanej przez J. B. (2) na potrzeby sprawy o rozgraniczenie I Ns 453/05 oraz załączonej mapy, stanowiącej integralną część postanowienia wynika przebieg granicy. Biegły wskazał, że nie zachodziła potrzeba regulacji powierzchni żadnej z działek, objętych postępowaniem o rozgraniczenie. Biegły obliczył także powierzchnię działki (...) i stwierdził zgodność powierzchni tej działki z danymi ujawnionymi w ewidencji gruntów i treścią nieformalnej umowy sprzedaży z dnia 16 maja 1969 roku.

Samo naniesienie przez powoda odmiennych oznaczeń granic działek na mapie na k- 60 nie zmienia rzeczywistego oznaczenia i przebiegu granic

Powództwo zostało przez Sąd Okręgowy uznane za niezasadne także w zakresie, w jakim obejmowało część nieruchomości powoda, oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...), znajdującej się kiedyś w użytkowaniu Kółka Rolniczego. Powód nie udowodnił, że pozwana władza tą częścią jego nieruchomości, jak również, że użytkowała ją w latach 2000 - 2015. Również z ustaleń stanowiących podstawę prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie I Ns 1537/03 wynikało, że pozwana nigdy nie korzystała z tej części nieruchomości powoda.

Powód przegrał proces i brak było podstaw do zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania, których zresztą nie poniósł, bo korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych na mocy postanowienia z dnia 29 lipca 2015 roku, a nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.